

MARIA

Af Vibeke Binderup, skolelærer og forfatter

Men ved Jesu kors stod hans mor, hans mors søster, Maria, Klopas' hustru, og Maria Magdalene.

Joh. 19. v.25

Åh, min søn. Engang jublede mit hjerte over dig. Du, Guds egen søn!

Jeg vidste i mit hjerte at du skulle blive noget meget større, end min hjerne nogen sinde kunne fatte. Jeg vidste det, og jeg troede på det af hele mit hjerte. Englen sagde det, de vise mænd med kongelige gaver sagde det, ja, selv hyrderne på marken sagde det. Mit moderhjerte var ved at løbe over af stolthed, taknemmelighed, og altoverstrømmende glæde. Og nu... åh, der er ikke flere tårer tilbage.

Jeg husker, når dine små hænder kom og tog mine. Der var noget, du ville vise mig, sikkert et dyr, der var kommet til skade. Jeg husker, hvordan du altid tog omsorg for dine mindre søskende; de blev altid trygge, når du var nær. Skænderierne holdt op, og når du forklarede dem om naturen, om kærlighed, om dyrene, så lyttede de, som var det selve livet, du forklarede dem. Det var dog ikke altid nemt at være din mor. Åh nej! Jeg husker så tydeligt dengang, du var tolv år. Vi troede helt sikkert, du fulgte med vore kære naboer. Du gik så tit dine egne veje, altid veje, der førte til mennesker, der havde brug for hjælp, trøst eller opmuntring.

Vi havde været på vandring hjem fra templet i lang tid, før vi opdagede, at du ikke var med. Mit moderhjerte var ved at sprænges af frygt, og selv din rolige far var helt ude af den. Vi vendte straks om, men først efter flere dage fandt vi dig... I templet sad du, omgivet af de kloge og lærde præster. Jeg blev så flov. Hvad måtte de ikke tænke om en moder, der glemmer sit barn, og først skældte jeg dig ud, du min elskede søn. Troede du havde forstyrret præsterne. Igen og igen glemte jeg, hvem du virkelig er. Aldrig vil jeg glemme de ord, du sagde til mig: "Hvorfor ledte du efter mig mor? Jeg var jo bare her i min fars hus." Det var første gang jeg rigtig forstod, at du ikke bare er en af mine sønner, du er Guds søn.

Åh Jesus, min søn. Tænk at et hjerte kan indeholde så meget kærlighed og så meget smerte på samme tid. Når jeg ser på dig nu, er det som om tårerne aldrig vil stoppe. Du kigger ned på mig, og selv nu, med piskens sår på hele din krop, med søm i hænder og fødder, ser jeg stadig kun kærlighed i dine øjne, ingen vrede, ingen anger. Hvordan gør du det, kære søn?

Johannes står hos mig nu. Du bad ham tage sig af mig, selv nu er dine tanker hos dine kære. 'Min far har en plan', sagde du, men hvordan kan dette være Guds plan? Du skulle frelse menneskene! Du skulle være kongesønnen over dem alle! Kan Guds planer også fejle? Min hjerne nægter at acceptere den mulighed, men min sorg er alt for stor til at kunne forstå, at en far vil byde sin eneste søn dette her.

Hvorfor Gud? Hvorfor skulle vi alt dette igennem? Har jeg fejlet som mor? Åh, så tilgiv mig Gud, for jeg vil aldrig kunne tilgive mig selv.

EMNEGALLERIET – MARIA

Jeg trykker mine hænder mod min mund, kæmper af alle kræfter for ikke at skrike. Soldaten stikker sit sværd i din side, jeg har dit blod på mine bare fødder. Åh Gud! Hvordan kan en mor overleve at se dette overgå sin egen søn? Hvordan kan du lade det ske? Hvorfor råbte min søn, at du har forladt ham? Svar mig Gud! Jeg beder dig!

Jeg mærker Johannes' arme om mine skuldre, mærker en trøst strømme ud fra ham. Jeg forstår det ikke Gud. Jeg forstår intet overhovedet, men jeg føler, at du hvisker mig i øret, at dette ER din plan, at dette er nødt til at ske, og at din søn aldrig skal dø.

Jeg må tvinge mine øjne på korset en sidste gang. Jeg må se min elskede søn i øjnene en sidste gang. Åh! Han lever stadig, han smiler til mig, jeg tror han vil sige noget til mig. Jeg hører ham råbe:
"Det er fuldbragt!"

